

stemmelser skal desuden understøtte, at tilslutningen til det private system bliver høj.

Så vil jeg, som jeg sagde i indledningen, nævne, at det altså er omkring 130.000-140.000 t nyt skrot – da er det jo ikke skrot endnu – der bliver indkøbt hvert år, og der er 110.000 t, der går til affald. I dag er det kun ca. 40.000 t af det, der indsamles og behandles særskilt.

Man regner med, at når det her er ført ud i livet, vil der ske cirka en fordobling af det, der indsamles og behandles. Og det er jo der, den egentlige miljømæssige værdi af det her forslag ligger.

Må jeg komme med en enkelt kommentar til hr. Jørn Dohrmann, der spurgte om det her med salg via nettet osv. Da må man sige, at foreløbig er det nærmest mikroskopisk, nærmest ikke til at måle, men det er klart, at den problemstilling kan man jo også tage med ind, når man skal skruer selve ordningens udmøntning sammen.

Så vil jeg bare sige til hr. Jørn Jespersen, der spurgte til ambitionsniveauet for forskellige kategorier: Jeg har været lidt inde på her, at grundlæggende er det, at producenterne får et incitament til at sørge for, at der måske er færre ting, der bare skal smides væk. Det er en af tingene. Der skal selvfølgelig stadig væk være fokus på, at folk får et incitament til at aflevere både batterier og småt skrot, men da den store gevinst ligger i, at producenterne får et ansvar for at lave miljømæssigt forsvarlig behandling, håber vi alt andet lige, at dobbelt så mange ton skrot som i dag vil blive behandlet. Det er dér, den store værdi dybest set ligger.

Og så bare lige til sidst: Jeg havde næsten ikke troet, at hr. Jørn Jespersen allerede nu ville give mig lejlighed til ligesom at præcisere, hvad hr. Jørn Jespersen udmærket godt ved var en fortalelse her i eftermiddag. Hr. Jørn Jespersen ved jo udmærket godt, at mit ræsonnement var, at et finanslovsforslag ikke kan ændres, når det er fremsat, fordi der kommer en enkelt ny minister. Det ville i givet fald have krævet nyvalg. Men jeg er sikker på, at hr. Jørn Jespersen nok skal få meget morskab ud af den fortalelse alligevel.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Grunden til, at jeg kom med de bemærkninger, var jo netop det forhold, at jeg er meget skeptisk over for den antagelse, at man skal kunne nå op på de indsamlingsmængder, hvis man ikke tager fat om selve kilden til indsamling, som er ude i boligområderne, og som kommunen er den ene-

ste myndighed til at håndtere. Derfor er vi bekymrede for, at der sker en ansvarsforflygtigelse med det her, fordi der så vil være en fristelse til, at kommuner siger: Nå, men det er jo producenternes ansvar.

Vi er ikke indstillet på at medvirke til at fjerne kommunernes ansvar.

Kl. 20.50

Det er desværre bare ikke rigtigt, hvad flere ordførere og også ministeren ligesom har antyd det her i dag, at kommunerne i dag håndterer den opgave. Det gør de rent faktisk ikke. Når det gælder det mindre affald som f.eks. batterier og mobiltelefoner, så bliver det typisk overhovedet aldrig indsamlet og sorteret ud, det går direkte til forbrænding, og det bliver der jo ikke lavet noget om på ved det her. Hvis kommunerne så tilmed ikke længere har ansvaret eller i hvert fald kan forflygtige deres ansvar, er det altså ikke godt.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg ved ikke, om hr. Keld Albrechtsens indlæg skal forstås som sådan et forsvar for at få større konkurrence ind på det her område og sådan få mere liberalisering af affaldsmarkedet, men det, som det her forslag handler om, er jo, at producenterne får et incitament til at informere noget mere om, hvor det er, man rettelig skal aflevere det. De får nogle incitamentter til sådan måske for norges vedkommende at sørge for, at der sker privat indsamling af noget af det. De får nogle incitamentter til at arbejde for, at produkterne kan få længere levetid.

Der er jo også her involveret en hjemmel til ministeren til, at man i nogle tilfælde kan gå ind og sige, at man ikke må markedsføre ting, hvis de ikke kan genanvendes, hvis de simpelthen er lavet med henblik på bl.a. ved hjælp af nogle bestemte elektroniske chips ikke at kunne genanvendes. Der er jo nogle hjemler, som i givet fald vil kunne bruges. Så nogle af de bekymringer, hr. Keld Albrechtsen har, tror jeg at vi vil kunne imødekomme, når vi i udvalgsarbejdet går mere ned i nogle af de konkrete hjemler.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen det vil jeg da håbe at man vil kunne. Problemet er bare, at man så siger: Nå ja, men det skal de private selskaber så sørge for. Men hvordan de sådan finder ud af det, er overladt til dem selv. Vi ved så samtidig, at det her er et om-